

Însemnătatea postului în privința duhurilor căzute

Sf. Ignatie Briancianinov,
icoană

Acest neam, le-a zis Domnul Apostolilor Săi despre duhurile răutății, cu nimic nu poate ieși, fără numai cu rugăciune și cu post. (Marcu 9, 29)

Iată o nouă trăsătură a postului! Postul este primit de Dumnezeu când merge înaintea lui o mare virtute – milostivirea; postului îi este pregătită plată în cer când e străin de fățarnicie și slavă deșartă; postul lucrează când este îmbinată cu el o altă mare virtute – rugăciunea. Și cum lucrează? Nu doar că potolește patimile din trupul omenesc – intră în luptă cu duhurile răutății, le biruie. De ce postul, care este în sine o nevoiță trupească, poate lucra – sau împreună-lucra cu rugăciunea – în lupta împotriva duhurilor? Pricina lucrării postului asupra duhurilor răutății stă în puternica lui lucrare asupra propriului nostru duh. Trupul, potolit de post, dă duhului omenesc libertate, putere, trezvie, curăție, subțirime.

Numai într-o astfel de stare poate duhul nostru să se împotrivescă nevăzuților săi vrăjmași. Iar eu, când mă supărau aceia, adică dracii, spune de Dumnezeu insuflatul David, m-am îmbrăcat cu sac și am smerit cu post sufletul meu, și rugăciunea mea în sânul meu se va întoarce (Ps. 34, 12). Postul aduce minții trezvie, iar rugăciunea este arma minții, cu care aceasta alungă pe potrivnicii nevăzuți. Postul smerește sufletul, slobozindu-l de împietrire și îngâmfare, care apar din îmbuibare, iar rugăciunea postitorului se face deosebit de puternică, este rostită nu superficial, este rostită din adâncul sufletului, din adâncul inimii, îndreaptă, înalță postitorul spre Dumnezeu. Întunecatele duhuri ale răutății au săvârșit două nelegiuiri grele: prima a fost pricina lepădării lor din ceata sfinților îngeri; a doua a fost pricina lepădării lor fără putință de întoarcere. În cer ei s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu; căpetenia lor, oarbă din pricina părerii de sine, a vrut să se facă deopotrivă cu Dumnezeu. Aruncați din cer în tărâmul de sub cer pentru nelegiuirea lor încercare, ei au pizmuit fericirea omului nou-zidit și au săvârșit o nouă fărădelege: amăgindu-l pe om, l-au tras în căderea lor. Cea din urmă nelegiuire a îngerilor căzuți a hotărât soarta lor pentru totdeauna: prin ea au pus asupra lor pecetea răului pe veci; din pricina ei s-a

depărtat de la ei cu desăvârșire harul lui Dumnezeu; au fost lăsați în seama lor, în seama răutății lor, în seama păcatului lor, pe care l-au zămislit și l-au născut în ei, de care au îngăduit să se pătrundă firea lor. De atunci nici un gând bun, nici un simțământ bun nu i-a mai venit îngerului lepădat(...) . Îngerul căzut, apropiindu-se de omul care postește, nu mai vede acea precumpănire a trupului care îi e plăcută și îi trebuie; el nu mai poate să tulbure sângele, care e răcorit în chip binefăcător de către post; nu mai poate să stârnească trupul, ce nu mai are aplecare spre a juca, fiind înfrânat cu postul; nu i se mai supun mintea și inima, care simt în urma postului o deosebită bărbăție duhovnicească. Văzând împotrivire, trufașul duh căzut se depărtează, fiindcă nu suferă împotrivirea. (..) Gândul de a fi asemenea lui Dumnezeu nu l-a părăsit: el caută închinare și închinători. I-au biruit oameni asemeni nouă, îmbrăcați cu trup și cu neputințele omenirii. Îngrădind trupul lor cu postul, ei au potolit, au oprit pornirea spre desfătărilor pământești! Prin post, ei au dat duhului lor puțința de a rămâne în necurmată trezvie și priveghere, i-au dat puțința de a urmări neadormit cursele cele de multe feluri ale diavolului! Ușurând prin post trupurile lor, ușurând prin el însuși duhul, ei i-au dat acestuia puțința de a se lipi de Domnul prin rugăciune curată și necurmată (Ps. 134, 3).

(Sfântul Ignatie Briancianinov)